

Забашта Любов

Любов Василівна Забашта (1918-1990) – поетеса, драматург, прозаїк – народилася в місті Прилуки на Чернігівщині. З дитинства дівчинка полюбила поезію, пісню і, будучи третьокласницею, вже почала складати вірші. Уперше вірші Любові Забашти були надруковані в газеті «Правда Прилуччини» (1935).

Свого часу, в середині 1930-х років, майбутню поетесу підтримав П. Г. Тичина, що окрилило дівчину. На обласній нараді молодих літераторів у Чернігові виступала і сімнадцятирічна Люба. Вона читала вірші про квіти і дівочі мрії. Це було доволі несподівано, оскільки переважно тодішні початківці присвячували свої поезії розвитку сільського господарства і промисловості, ударництву. Але Павло Григорович, який був почесним гостем наради, похвалив молоду авторку і сказав, що від квітів не треба відвертатися і варто вміти бачити красу природи.

Після закінчення школи Л. Забашта навчалася в Одеському водному інституті, потім працювала інженером-кораблебудівником.

Поетеса наполегливо готувала свою першу збірку, але почалася війна, тому і не вдалося її видати. У роки війни Любові Василівні довелося пережити трагічні й тяжкі випробування (загинув чоловік, з яким прожила всього рік).

У повоєнний час без відриву від виробництва Любов Забашта навчалася на літературному факультеті Київського педагогічного інституту ім. М. Горького.

Видала збірки “Нові береги” (1950), “Калиновий кетяг” (1956), “Квіт папороті”(1960), “Пісня і хліб”(1961), “Скрипка Страдіваріуса”(1964), “Незабудки”(1966), “Земля Антеїв”(1971), “Берег надії”(1974), п’єси “Весілля в Тернах” і “Троянди на камені” (обидві – 1963); повість “Крила Арсена Дороша” (1968); роман “Там за рікою – молодість” (1970). Перша збірка віршів для дітей «Паляниця білолиця» була опублікована в 1963 році.

Пізніше вийшли друком збірки віршів для малят «Коли я виросту», «По гриби», «Пісня зеленого лісу», повість «Будинок мого дитинства».

У 1968 році була надрукована драматична поема «Дівчина з легенди» (про легендарну народну піснярку Марусю Чурай), поставлена згодом на сцені Тернопільського музично-драматичного театру ім. Т. Г. Шевченка. Відома й інша драматична поема поетеси — «Тернова доля» (про великого Кобзаря). Любов Василівна була дружиною і соратницею поета Андрія Малишка. Творчий доробок Л. Забашти нараховує декілька поетичних збірок, книжок прози, п'єс і драматичних поем. Чимало віршів, покладених композиторами на музику, стали популярними піснями («Ой вербиченько», «Червона ружа», «Криниця мого дитинства», «Квіт папороті», «Засихає в степу материнка» та інші).

Коли я виросту: зібрання творів:

https://onlyart.org.ua/children/virshi_dlya_ditey/zabashhta-lyubov-koly-ya-vyrostu-zbirka/

Забашта Любов – Коли я виросту (Збірка)

Віршики “Яблунька”, “Веснянка”, “Лелеки”, “Про журавликів”, “Дощик і веселка”, “гуси”, “По гриби”, “Санки”, “Зіроньки”, “Чижик”.

ВЕСНЯНКА

Іде весна, іде красна,
І сонечко всміхається,
І перші квіти-проліски
Крізь листя пробиваються.
Пливе весна на човнику,
На човнику сріблястому,
А ми її стрічаємо
Веснянкою і рястом.

ЯБЛУНЬКА

Посаджу я яблуньку
У дворі,
Буде веселіше
Дітворі.
Дні стоять осінні
Та ясні.
Заквітує яблунька
Повесні.

Гіллям наша яблунька
Зашумить.
А до неї бджілка
Прилетить.

А як вродить яблучко
Виросту і я.
Дотягнуь до яблуньки,
До гілля.

ЛЕЛЕКИ

Лелеченько, лелеко,
Весна вже недалечко.
Давно на нашій хаті
На тебе жде гніздечко.
Лелеченько, лелеко,
Дивись, не заблудися,
У нашому обійсті
Весною зупинися.

І сів-таки лелека
В старе своє гніздечко.
Лелеченько, лелеко,
Вже й осінь недалечко.

Вже крила підіймають
Малі лелеченята,
Цибато виступають
Біля моєї хати.

Невже й вони з тобою
Полинуть теж із двору,
Де Африка далека,—
За синє-синє море?

ПРО ЖУРАВЛИКІВ

Жив собі журавель
Та журавочка,
Що ходила по городу,
Ніби павочка.
Не копала, не садила
І городу не ростила,
Конопельки щипала,
Своїх діток годувала.

Он як!

ДОЩИК І ВЕСЕЛКА

Сіє дощик голубий,
Поховались голуби,

Чижики, й горобчики
І дівчатка, й хлопчики.
Тільки дощик перестав,
Заяснів і ліс, і став,
А над ними райдуга
Вигнулась дугою,
Жовтою, зеленою,
Синьо-голубою.

ГУСИ

Прилетіли, гуси
Навесні,
Буде веселіше
Біля них мені.
Скоро-скоро гусочка
До гніздечка
Покладе гарнесенькі
Голубі яєчка.

А з яєчок гусоньки —
Пух-пушок —
Подадуть манюсінькі
Голосок.

Загелгочуть: — Ге-ге-те!
Недалечко.
Попливуть по синьому
Озеречку.

ПО ГРИБИ

Дощ пройшов, і вмитий ліс
Зразу ніби аж підріс.
У росі скупаємось,
Підем по грибочки,
З лісу обзиваються
Наші голосочки.
Я знайшов боровичок,
Люда — три опеньки,
Вова й Коля — маслючок
Отакий маленький.

З лісу крикнемо: «Ау-у-у!»
І сховаємось в траву.

САНКИ

Вже готує татко санки
Для маленької Оксанки.
А ті санки не прості —
Вирізні, червоні.
Будуть бігти по снігу,
Як найкращі коні.

ЗІРОНЬКИ

З неба зіроньки злетіли,
Стали білими,
Їх піймать у рученята
Захотіли ми.
На долоньки вони впали
Де поділися?
Розтали.

ЧИЖИК

Мені братик упіймав
Чижика малого.
Йому клітку приладнав
Я біля порога.
Хай співа, висвистує
І клює зернята.
Я на зиму чижика
Заберу до хати.

Дуже чижик любить
Вишкварки із сала,
Дуже він чекає,
Щоб весна настала.

Випущу я чижика,
Хай літає в полі,
Бо немає кращого
Для пташок від волі